

35 let službe varnosti

Mreža

Neštetokrat smo dokazali, da nas res nič ne more presenetiti. Zato ne, ker so niti družbene samozasčite in tako imenovane množične budnosti v naših rokah. A vendar, zamislite si, da je to ali ono našo krajevno skupnost »presenetil« nezaklenjen gost. Zamislite si torej, da se je iz tujine vtihotapila skupina diverzantov z namenom, da povzroči škodo in onesposobi trafo postajo ter zbiralnik za vodo. Zločinci so torej zagrozili vsaj začasno zavreti življenjske tokove krajanov ter izzvati negotovost, strah, paniko...

• Tako se torej začne naša zgodba o diverzantih, skritih v gostem gozdu. Koliko jih je, nihče ne ve. Očividci vedo povedati le to, da so dobro maskirani, da imajo precej razstreliva in da so do zob oboroženi. In nič več!

• In tako se je pravzaprav glasila, po vojaško povedano, osnovna zamisel vaje ali akcije, v kateri so, poleg »ogroženih« krajanov, sodelovali tudi pripadniki bližnje enote vojaške policije, ki so sestavni del službe varnosti v naših oboroženih silah. Tako kot krajanji so se tudi oni zavedali pomena zbiralnika in trafo postaje, pa tudi posledic, ki bi nastale, če bi diverzantom uspelo uresničiti svoj mračni načrt. Časa za razmišljanje ni bilo veliko, saj je v takih razmerah vsaka sekunda prava dragocenost, zato se je enota vojaške policije prizadevala prehiteti sovražnika, spodrežati mu kremplje in preprečiti njegovo nakano. Kajti, kdor prej pride, prej meje! Čas je torej bil in ostal usodni dejavnik sleherne bitke ali akcije. In taisti čas se lahko premaga — le s časom. Tudi to je bilo jasno vsem udeležencem vaje, krajanom in vojakom. Pa še nekaj: vsem je bilo jasno, da je skupina diverzantov razbojnikov sestavljena iz zagrenjenih in zagriženih sovražnikov naše samoupravne in socialistične skupnosti. Iz tujih plačancev in prodanih duš.

• Komandir enote vojaške policije, sicer mlad starešina, se ni preveč obotavljal. Sklical je svoje vojake in jih po skrajšanem postopku, a kljub temu sila natanko, seznanil s nevarnostjo in nalogami, ki so nakazale, da se nekje v gozdu skriva skupina zločincev. Enota vojaške policije, ki je sicer izurjena za vodenje protidiverzantskega boja, bo izvedla helikopterski desant. Takoj po izkrcanju se bo potrudila blokirati trafo postajo in zbiralnik za vodo. Zasede bodo v rajonu tem in tem, akcija pa bo stekla na podlagi že zna-

nega načrta, ki ga vsi vojaki dobobra poznajo.

• Vse je bilo torej v hipu pripravljeno — nič ni bilo prepuščeno naključju ali tveganju...

• Kmalu zatem so se nad gozdom pojavili helikopterji. Zahrumela je, kot pravijo vojaki, nebeška konjenica. Zatem so pristali na varnem, iz njihove notranjosti pa so se izkrcali »potniki« pod čeladami in v neprobojnih zaščitnih oblekah. Stekli so v gozd in zavzeli položaje in se podali v napad. Tako se je pravzaprav začel namišljeni boj, prva radijska poročila pa so opozarjala, da se obroč okrog skritega sovražnika močno krči in stiska. Tega diverzanti niso mogli premolčati. Spregovorilo je njihovo orožje, ki seveda, ni bilo brez dušicev. Nevarnost je torej prežala, a vendar pogumnih vojakov ni in ni mogla prestrašiti. Z ognjem in srcem so si utirali pot proti cilju. In ko je kazalo, da zločinci niso več tako daleč, so v akcijo stopili službeni psi. Ni jim bilo težko odkriti brloge zamaskiranih diverzantov in jih napasti. Takrat je helikopter pripeljal še eno skupino vojakov, dodatno okrepitev, ki je vso akcijo, seveda, pospešila. Ko so to videli, so zbegani diverzanti drug za drugim zapuščali skrivališča in skušali pobegniti. Ni jim uspelo, čeprav so odmetavali nahrbtnike, torbe, radijske prenosne postaje... Nekaj jih je padlo, ostali pa so se ujeli v pasti, ki so jih nastavili krajanji. Slednji so namreč, kot izredno dobri poznavalci terena, v tej skupni vaji zelo dobro opravili poslanstvo skrite in za kateragakoli sovražnika sila nevarne rezerve. Diverzante so prestrezali in lovili tam, kjer so to najmanj pričakovali...

• Tako se je torej končala združena vaja pripadnikov vojaške policije in krajanov. Namera namišljenih diverzantov je bila povsem razbita, sovražnik je v svojem umazanem poslanstvu doživel polom. Porazili so ga delovni ljudje in njihova ljudska vojska. Tudi on se je torej ujel v gosto mrežo, ki se imenuje družbena samozasčita.

B. J.

Šišenski rezervni vojaški starešine

Delovni dogovor

Po delovnih letnih konferencah, ki so jih imele krajevne organizacije ZRVS naše občine, so se v prostorih občinske skupščine sestali delegati KO, da na letni konferenci občinske organizacije ZRVS spregovorijo o sedanjem delu in se dogovorijo za nadaljnje delo.

Občinska letna konferenca je imela izrazito delovni značaj. Po obrazložitvi in sprejetju »Pravil« občinske organizacije ZRVS, ki so sedaj v skladu s statutom in pravili republiške kot zvezne organizacije ZRVS, je občinska konferenca sprejela sklep o nadaljnjem reorganiziranju krajevnih organizacij v skladu z načelom »ena krajevna skupnost — ena krajevna organizacija ZRVS«.

Delegati iz posameznih KO so v svojih govorih kritično in s ciljem, da se nekatere stvari izboljšajo, spregovorili o sedanjem delu. V posameznih krajevnih organizacijah je manjši del rezervnih starešin, ki stojijo ob strani — se ne udeležujejo predavanj, seminarjev ali celo izpitov. S takimi tovariši je potreben razgovor. O tem problemu so delegati pooblastili predsedstvo za nadaljnje ukrepanje. Določene spremembe je konferenca potrdila tudi v občinskem organiziranju — ukinjena je komisija za vojaške upokojenke in ustanovljeno je »samoupravno sodišče« občinske organizacije ZRVS.

Konferenca se je zahvalila za delo in sodelovanje naslednjim tovarišem:

Cvetu Novaku, predsedniku ZB z zlato plaketo. S srebrnimi plaketami ZRVS pa so se zahvalili: Francu Dejaku, Jožetu Dimniku, Stanku Hvaletu, Janezu Kozincu, Hermanu Janežu, Zvezi prijateljev mladine občine Ljubljana-Šiška in Pivovarni Union.

Janko Babič

Priznanje mladim tekmovalcem

„Zares prva in prava pomoč...“

V prejšnji številki Javne tribune smo na kratko poročali o tekmovalstvu ob 30-letnici obrambne vzgoje mladine. Kot vemo se je občinskega tekmovalstva v Šiški udeležilo trideset ekip iz vseh naših osnovnih šol — najboljše uspehe pa so poželi tekmovalci osnovnih šol Ivana Novaka-Očka, Valentina Vodnika ter Franca Rozmana-Staneta. Tri zmagovalne ekipe so se udeležile tudi področnega tekmovalstva na Golovcu in Kodeljevem, pridružile pa so se jim tudi skupine srednješolcev ter ekipa pohodne enote OO ZSMS Zgoranja Šiška Darko Marušič.

Ekipe osnovne šole Ivan Novak-Očka (zasedla je četrto mesto) na kontrolni točki prve pomoči.

Lahko trdimo, da so mladi Šiškarji na področnem tekmovalstvu uspešno branili barve naše občine, saj se je v konkurenci 36 osnovnošolskih ekip šola Valentina Vodnika uvrstila na prvo mesto. Med tridesetimi ekipami so predstavniki pohodne enote Darko Marušič osvojili naziv najboljše ekipe v skupini srednješolcev oziroma kmečko-delavske mladine. Zmagovalci bodo, ob koncu letošnjega maja, na republiškem tekmovalstvu zastopali ljubljansko regijo.

Nobenega dvoma ni, da so mladi iz Šiške še enkrat dokazali, da so dobro obvladali snov s področja našega narodnoosvobodilnega boja, splošne ljudske obrambe, orientacije na neznanim terenu, streljanja z zračno oziroma vojaško puško ter nujnega prve medicinske pomoči. Med tekmovalstvom na Golovcu smo o prizadevnih mladih Šiškarjih slišali veliko pohval, najlepše besede pa jim je, vsaj po našem mnenju, izrekel neki ljubljanski zdravnik, ki je vodil skupino ocenjevalcev: »Navdušen sem nad delom in požrtvovalnostjo teh fantov in deklet. Njihova prva pomoč je dejansko prva in prava in bi v stvarnih izjemnih razmerah ranjenecem in poškodovancem veliko pomagala. Zdi se, da so mladi Šiškarji vložili precej truda in naporov, da so sploh vztrajali na poti obrambne vzgoje. Zahvala gre vsem tistim, ki so jih učili in jim pomagali. Naj še enkrat povem, da sem kot zdravnik nepopisno vesel. Glede nujnega prve pomoči so mladi strokovno usposobljeni, pa naj gre za imobilizacijo zloma, ustavljanje krvavitve, obdelavo in obvezovanje ran, ali za improvizacijo nosil za prenašanje ranjenecov...«

Zares lepo priznanje in želje za nove uspehe.